Proletari din toate țările uniți-vă!
In lupta pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII, Nr. 57 (409), Sâmbătă 16 Iulie 1955 • 4 pag. 15 bani

Zori de zi. Cât vezi cu ochii,
Vântul face tumbe'n grâu,
Maci aprinși și albăstrele
Lanul copt și-a prins la brâu.

Sună, sună o trompetă,
De trezește văile
Și o tobă'n depărtare
Și-a pornit bătăile.

Vorbele acestea spicul
Nici nu le sfârși de spus,
Când simți că deodată
Cineva îl ia pe sus.

Un spic strigă către altul:
„Haide, dragă, te-ai gătit?
Tu n'auzi? Să ne culegeți
Pionierii au venit".

Un puștan ca fiecare
Mi l-a strâns. Și el a fost
Primul spic din snopul mare,
Auriu și luminos.

„Gata sunt și, ce e drept,
Îi aștept încă de ieri
Pe voioșii pionieri,
Aurit și copt i-aștept.

Dar mă tem că dintre ei
Nimeni nu mă va găsi
Și o să rămân pe câmp
Până toamna va sosi".

Vești pionierești

SUNTEM GATA

„Zile de vacanță, bine ați venit" — Cu aceste cuvinte au întâmpinat vacanța pionierii din tabăra orășenească dela Galați. Ei s'au gândit să organizeze în tabără seri de basm, excursii în pădure, întreceri sportive, focuri de tabără și să lucreze daruri pentru Festivalul dela Varșovia.

In clipa de față pionierii sunt gata să plece la G.A.C. Brateș și G.A.C. Barboși, unde vor da ajutor colectiviștilor la strânsul spicelor. Nu vor lăsa să se piardă în urma secerătoarelor nici-un spic, nici-un bob. Brigada artistică a taberei a și început să pregătească programul artistic pe care îl va da la arie. Iar pionierii dela cercul literar au ales cărțile cu care vor alcătui biblioteca volantă a taberei.

Constanța BOLOCAN
coresp. Scânteii pionierului
pentru regiunea Galați

CEASURI DE VACANȚĂ

Vacanța asta ne-o petrecem în tabăra de curte din comună. Ne place mult să organizăm tot felul de jocuri distractive și să facem excursii. Acum în timpul muncilor de vară, ne-am hotărît să mergem la strânsul spicelor, al plantelor medicinale și să ajutăm la unele treburi dela arie. Noi, pionierii, îi vom ajuta pe bătrânii din comuna noastră cărora le este greu la muncă. Dacă ne mai rămâne timp, atunci vom pregăti un festival artistic pe care să-l prezentăm la arii.

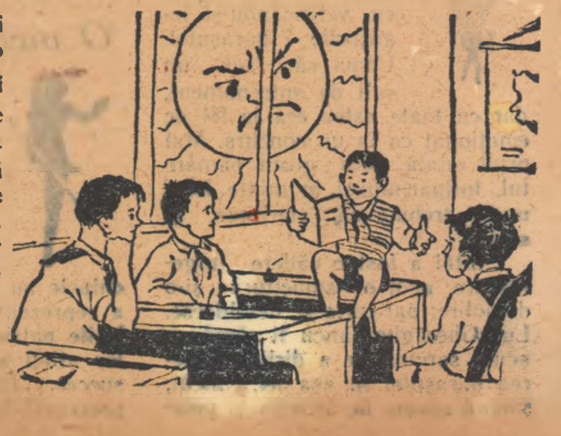
Elena IFTODI
pionieră
comuna N. Bălcescu, raionul Hârlău
regiunea Iași

O tabără de curte... care este numai curte

Gata, plecăm pe teren. Sdup, vin' aici. Te bucuri, ai? Dai din coadă? Mă întreb cum ți-ai mai exprima sentimentele dacă n'ai avea coadă! Te superi că ți-o spun? Măi, că subțire mai ești. Nu vezi că glumesc? Hai, suie-te pe portbagajul bicicletei și s'o pornim. Mergem pe șoseaua Kiseleff. Cred că-i cea mai frumoasă șosea din Capitală. Ești de aceeași părere? Imi pare bine. Uite ce largă și îngrijit pietruită e. Pe margine-s tei, castani... Stop, am ajuns la tabără. Tabără de curte. Dă-te jos și să intrăm. Să umblăm cu grijă; nu vezi ce liniște-i aici? Probabil că pionierii au cerc de basme, să nu-i stingherim. Hm, frumoasă curte. Păcat că panourile astea de baschet n'au coșuri... Unde-or fi coșurile? S'or fi dus la pescuit, că tot seamănă a plase de prins pește. Te miri? N'ai de ce. Să ocolim clădirea școlii și să trecem în grădină. Grozavă grădină. Iarbă deasă și mătăsoasă, copaci vânjoși cu coroane grele. Ce jocuri minunate se pot face aici și ce odihnă plăcută se poate găsi la umbra copacilor. A, Sdup, fugi de-a colo! Nu-i frumos să te uiți pe geam într'o odaie străină! Cum, mă mai chemi și pe mine? Fie, îmi calc pe inimă... Văd, e geamul unei clase... Inăuntru, câțiva copii ascultă o poveste... Nemaipomenit! Păi să nu se simtă jigniți soarele sănătos și vântul înviorător de vară și iarba cea mătăsoasă și copacii cei umbroși că acești copii, în loc să le fie oaspeți, se închid în clasă ca'n toiul iernii?! După cum se vede, lucrurile nu prea merg bine aici... Stai, de-abia acum văd că pe catarg nu-i nici urmă de drapel! Hai repede să stăm de vorbă cu cineva, că nu știu ce să mai cred! Dar de ce mârâi? Fiindcă stâlpii terenului de volei n'au plasă? Ce să-i faci, o fi și ca la pescuit, împreună cu cele două coșuri ale panourilor de baschet. Uite niște copii. Să stăm de vorbă. Vai ce chipuri mohorîte au. Se cunoaște că se plictisesc. Habar n'au cine este conducător de unitate. Nici despre tabăra lor nu știu prea multe lucruri. Cică a fost zilele trecute o excursie la o fabrică de sticlă. Excursioniștii erau în număr de... opt, fiindcă ceilalți copii n'au fost anunțați, deși ar fi dorit să meargă. De fapt, copiii nici nu prea vin la tabără. De ce? Pentrucă aici e-o plictiseală... Asta nici nu mai e tabără de curte, ci pur și simplu curte. Totuși ar putea deveni o tabără în toată legea! Ce-ar fi, Sdup, să-i rugăm pe cititorii noștri să ne scrie ce cred ei despre situația asta și despre cum poate deveni totuși curtea școlii o tabără adevărată? Vrei? Atunci să-i rugăm; vreau ca în curând să public un reportaj care să arate în ce fel au ajutat acestei tabere părerile cititorilor noștri. Numai atunci voi destăinui numele școlilor care vin la această tabără!

GHEORGHIȚĂ-REPORTERUL

14 ani dela moartea lui

Filimon Sârbu

Luminoase și senine sunt zilele lui Iulie. Calde și vesele. La noi oamenii se pot bucura din plin de frumusețea acestor zile. Pot munci și-și pot croi fericirea lor și a țării lor, liberi.

N'a fost întotdeauna așa. Răsfoiește filele calendarului. Oprește-te aici... 19 Iulie 1941. Asta înseamnă că s'au scurs pe vadul vremii patrusprezece ani de când călăii lui Hitler și-ai lui Antonescu l-au ucis pe unul dintre fii iubiți ai patriei noastre, pe Filimon Sârbu. Sfârșitul lui a fost simplu, dar măreț. S'a întâmplat așa: In ziua de 19 Iulie, atunci, în 1941, zăvoarele temniței în care era închis au căzut. Au căzut, dar nu ca să-l elibereze, ci ca să-i lase drum spre zidul de execuție. Fața și ochii tânărului n'au schițat niciun gest de teamă. Călăii nu trebuiau să știe cât de mult iubește el viața și cu câtă părere de rău o părăsește. A mers senin spre locul unde-l aștepta sfârșitul. Buzele lui nu murmurau, ci rosteau cu tărie cuvintele „Internaționalei":

...Să fiarbă'n inimi răzvrătirea,
Să-nceapă-al lumii vechi apus...

S'a strecurat în inimile călăilor un fior de teamă. Ii biciuia cumplit vorbele imnului cântat de comunistul care mergea la moarte. S'au cutremurat văzând atâta bărbăție, atât sânge rece. Călăii au vrut să-l lege la ochi. Filimon Sârbu s'a'mpotrivit.

— Pot să privesc moartea în față, pentrucă mor pentru o cauză dreaptă, — a spus el.

S'a auzit comanda, apoi bubuitul armei.

— ...Moarte fasciștilor! Trăiască România liberă! — a strigat eroul... Și a căzut!

In inimile tovarășilor, ecoul împușcăturii s'a înfipt ca un pumnal. Tovarășii cunoșteau fiece părticică din viața lui tânără, scurtă, fără îndoieli, fără popasuri atunci când era vorba de soarta patriei îngenunchiate.

...Fiu de țăran pălmaș de pe meleagurile Hunedoarei, a cunoscut din fragedă copilărie sărăcia cea mai neagră și durerea pricinuită de biciul vătafului. La 15 ani, Filimon Sârbu s'a înscris în Frontul Plugarilor. Impreună cu tovarășii de acolo el i-a îndemnat pe țărani, să se ridice împotriva moșierului. Viața de mizerie și de asuprire l-a silit să plece de acasă. Se stabilește la Constanța și intră strungar la direcția Porturilor Maritime. Văzând imensa prăpastie în care era târîtă țara de către fascism, el s'a hotărît să lupte cu înverșunare împotriva celor care ne târau țara într'un război nedrept! In 1936 Filimon Sârbu a intrat în Comitetul Antifascist. Curând a fost prins și a stat 6 luni în închisoare. Eliberat, Partidul îl trimite la Brașov. In tot timpul, viața și activitatea lui a fost călăuzită de Partid. Și el s'a dăruit Partidului cu trup și suflet. Fiind trimis la Constanța, el face agitație împotriva pregătirii războiului contra Uniunii Sovietice și sabotează fabricarea armamentelor ce urmau să slujească războiului nedrept.

La 28 Iunie este trădat și aruncat în beciurile siguranței. I s'au ars tălpile, a fost bătut, a fost schingiuit în tot felul dar nu și-a trădat tovarășii.

A fost scurtă dar plină de luptă viața lui Filimon Sârbu.

Numele lui va rămâne în veci neșters din amintirea și inima poporului nostru.

Și bune și rele

Am pornit la drum să aflu vești despre tinerii noștri naturaliști. Aflai și bune și rele; am să vă povestesc și despre unele și despre celelalte.

Bunăoară, l-am găsit pe Ghilea Simion, din Sântandrei, foarte ocupat. Cerceta fiecare pom în parte, să vadă, n'are cumva omizi?

— Iată — și îmi arată cu mândrie o alee de pomi care străjuiau șoseaua — în primăvară i-am văruit pe toți. Sunt 35 la număr. Cel puțin o dată pe zi trec să-i văd și să-i îngrijesc. Uite ce fructe frumoase au făcut.

In satul Capul Codrului, cei 36 de tineri naturaliști participanți la concursul tinerilor grădinari și pomicultori erau în plină activitate pe islazul comunal.

— Ce vești noi ne aduci? mă luară ei în primire.

— Deocamdată am venit să iau vești... Oho! Dar ați lucrat aci, nu glumă! Și îmi rotii privirea pe pajiștea întinsă, curățată cu îngrijire de buruieni și ierburi vătămătoare.

— Asta-i nimic, se repezi o fetiță legată la cap cu o basma, ca sa nu-i cadă părul în ochi. Noi am curățat până acum 10 ha, de islaz, dacă vrei să știi.

Și cum scosesem carnetul să-mi notez, mă potopiră cu cifre și date: Scrie despre cei 500 de puieți pe care i-am plantat... Și despre pomii curățați de omizi. 150 la număr! Nu uitați nici plantele medicinale culese de noi!

Până aici e bine, nu? Au făcut treabă bună și cei din Capul Codrului și Sântandrei. Bravo lor!

Cu ce-or fi păcătuit însă viermii de mătase dela școala din Iclănzel (mai precis, comuna Iclănzel, raionul Luduș, regiunea Cluj).

Care viermi? o să întrebați.

Pentru asta trebue să vă povestesc scurta și trista lor viață, pe care mi-au istorisit-o chiar ei, acum câteva zile.

Tot umblând după vești, mi-am zis: Ia să dau o raită și pe la Iclănzel, să văd cum și-au organizat pionierii și școlarii de aci activitatea în vacanță?

Zis și făcut. Ajung la școală, mă uit în dreapta, în stânga... Pustiu!

„Ei comedie! mă minunez eu unde-or fi pionierii? Te pomenești că au plecat în vreo excursie"...

Cum stăteam și mă gândeam ce-i de făcut, aud așa, ca de departe, un vaiet pițigăiat, care venea tocmai din fundul coridorului.

Dau fuga într'acolo și când deschid ușa, ce să vezi? Vaietul, e drept, se auzea acum mai bine, dar în odaie... nimeni!

Măi... zic eu... să știi că mi s'a părut.

Dau să închid ușa ,dar o sumedenie de voci ascuțite începură să țipe: „Nene, nene, nu ne lăsa: Suntem noi, viermii de mătase!"

Aflai dela ei cum fuseseră aduși de pionieri încă pe vremea când erau ouă mici cât o gămălie de ac, cum la început i-au îngrijit (plângeau bieții viermișori, aducându-și aminte de acele zile fericite) și cum, în cele din urmă, școala s'a terminat și nu mai are nimeni grijă de ei.

„Mai sunt câteva zile și trebue să facem gogoși. Dar până atunci!".

..Asta-i povestea viermilor de mătase din Iclănzel. V'am spus-o și vouă, ca s'o știți.

De, așa e cu unii pionieri...

A venit vacanța? Au uitat și de lotul școlar și de tot. „Zac roșiile și porumbul cotropite de buruieni?... Las'să zacă. Piere biata floarea soarelui sugrumată de buruieni? Nu-i nimic. Se duc pe copcă viermii de mătase? Așa ducă-se! — Nouă nu ne pasă, suntem în vacanță" spun ei.

De aceea am scris aceste rânduri, dragi cititori; dacă întâlniți cumva asemenea copii, să le dați și lor să le citească și să-i puneți la treabă.

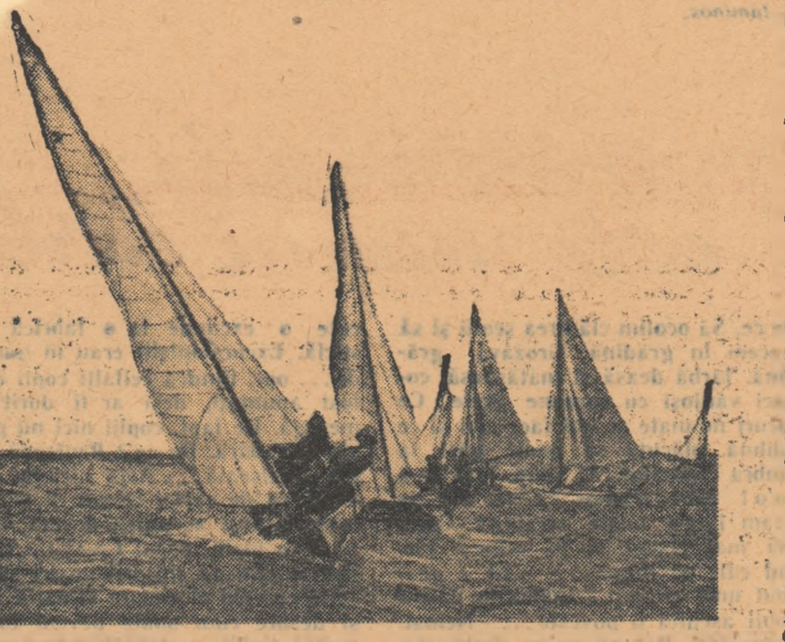
Că așa îi șade bine pionierului. Să-și respecte cuvântul dat.

A. WEISS

Sport

Cât e de minunat să străbați întinsul apelor în viteza ambarcațiunilor cu vele.

Sub umbrela parașutei

Avionul zbura la o înălțime de 600 m. „E timpul!" își spuse Gheorghe Iancu, verificându-și legăturile parașutei. Urma să facă un salt de antrenament, dar cu toate astea era la fel de emoționat ca la un concurs. Mai privi odată prin geam pământul, întipărindu-și în minte locul unde trebuia să aterizeze, și sări...

...Intâi a fost o cădere fulgerătoare, apoi o smucitură și-o domolire: parașuta se deschisese. Lui Gheorghe Iancu îi rămânea acum sarcina de a dirija căderea parașutei în așa fel, încât, ținând seama de direcția și puterea vântului, să aterizeze într'un punct fixat dinainte. Gheorghe Iancu izbuti să atingă pământul la numai 2,72 m. de punctul fixat, stabilind astfel un record republican.

O victorie meritată

Stadionul Vasil Levschi din Sofia a găzduit de curând o întrecere de atletism între echipele de juniori ale R. P. Române și R. P. Bulgaria. Amândouă echipele au luptat cu dorința de a reprezenta cum se cuvine culorile patriei. Strădaniile tinerilor atleți au fost încununate cu succes. Prietenii bulgari s'au prezentat bine la concurs. Printre altele ,ei au câștigat probele de înălțime băieți, 200 m. plat băieți, disc fete etc. Totuși, victoria a fost a juniorilor noștri, care au reușit să câștige majoritatea probelor. Cel mai bun rezultat a fost obținut de tânăra noastră atletă Iolanda Balaș, care a sărit 1,66 m. în înălțime. Acest rezultat constitue un nou record național al probei la senioare și junioare categ. I (17—18 ani). Alte două recorduri naționale de juniori au fost stabilite de Mircea Stein (14,25 m. la triplu salt) și de Mircea Ursac (400 m. garduri în 55,9 secunde).

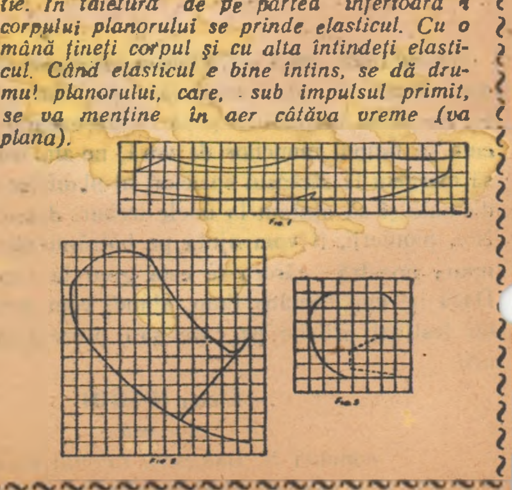
Intrecerile s'au sfârșit cu scorul de 191:128 pentru juniorii noștri.

RĂSPUNDEM CITITORILOR

Pionierul Sorin Popovici din Cluj ne roagă să publicăm construcția unui planor și a unui aeromodel simplu. Implinim dorința lui Sorin Popovici, ca și a altor cititori ai gazetei noastre, publicând în acest număr prima din construcțiile cerute. Urmează ca în numărul viitor să publicăm construcția unui aeromodel simplu.

PLANORUL

Construcția planorului poate fi realizată din lemn de tei de 8 mm. grosime și din cartonul unei cutii vechi. In figurile 1, 2 și 3 sunt reprezentate corpul, aripile și ampenajul planorului. Desenele sunt făcute pe o rețea de pătrățele, cu scopul de a vă ușura munca de realizare a planorului. Având desenele făcute pe o rețea de pătrățele le puteți mări ori de câte ori vreți, aceasta depinzând de mărimea pe care doriți s'o aibă planorul. Corpul planorului îl faceți din lemn de tei de 8 mm. grosime, după schița din figura 1. Aripile planorului le faceți din carton, după schița din figura 2. Aici se vede numai o aripă; cealaltă e egală cu ea și este așezată simetric. Ampenajul (fig. 3) îl faceți din carton. După ce toate părțile planorului sunt gata, urmează montarea. Aripile se montează cu cuișoare și apoi se lipesc cu clei de corpul planorului pe porțiunea orizontală de pe partea lui superioară. Pentru montarea ampenajului, se face o despicătură cu briceagul în coada corpului, astfel ca ampenajul să pătrundă înăuntru atât cât este indicat cu linie punctată în fig. 3. Acesta este planorul. Lansarea lui o faceți cu ajutorul unui elastic, ca la praștie. In tăietura de pe partea inferioară a corpului planorului se prinde elasticul. Cu o mână țineți corpul și cu alta întindeți elasticul. Când elasticul e bine întins, se dă drumul planorului, care, sub impulsul primit, se va menține în aer câtăva vreme (va plana).

SARMISEGETUZA

Dragă Redacție,
Noi pionierii din tabăra Pesteana, raionul Hațeg, dorim să ne înscriem în Clubul Tinerilor Turiști.
Până acum am și făcut câteva excursii, iar astăzi când vă trimit scrisoarea, ne pregătim să plecăm la Sarmisegetuza.
Din clipă în clipă așteptăm să sune goarna. Ea ne va vesti plecarea.
Ana Josan
conducătoarea unității

Plecarea

De după crestele muntelui se văd înălțându-se nori negri, grei. Plouă de câteva zile în șir și cu siguranță că va ploua și azi.

Iată de ce s'a născut îndoiala:

— Să mergem sau nu în excursie?

— Dacă ne apucă ploaia?

Cei mai mulți însă țineau morțiș să meargă chiar de-ar fi să toarne cu găleata.

— Ei, dar nu ne temem noi de-o ploaie, ziceau ei. Și s'a hotărît: cine vrea merge, cine nu, rămâne.

Hm, hotărîrea asta i-a cam pus la încercare pe cei care se arătaseră mai fricoși și nu se știe bine ce și-au zis în sinea lor. Dar când ceilalți se adunară în curte, gata de plecare, ieșiră și ei, unul câte unul.

— Ta... ta... ta...!

Goarna dădu de veste și excursioniștii plecară la drum.

Pe drum

Din tabăra Peșteana și până la Sarmisegetuza nu-i mult de mers, dacă știi drumul. Dela răscruce o iei pe marginea râului ori pe drumul cel mare. Când ajunseră la răscruce nu știură pe ce drum să meargă să nu se rătăcească.

Niciunul din excursioniști nu mai călcaseră pe calea asta. Doar Romică mai fusese pe aici odată, anul trecut. Așa că după puțină chibzuință el a fost numit călăuză.

La început, Romică se cam codi.

— Nimic de zis, mare cinste, dar dacă am uitat cumva calea, ce mă fac? se temea Romică. Dar se gândi că, dintre toți, tot el era mai indicat. Și cum poteca de pe malul râului părea mai întortochiată, își călăuzi tovarășii pe drumul cel mare.

— Poate că sunt...

— E frumos pân'acolo, Romică? întrebă Victor.

— Mda... o să vezi tu, îi răspunse Romică într'o doară.

— Trecem cumva printre stânci? Am auzit că pe aici sunt și mulți șerpi, vipere.

— Poate.

— Cum „poate"? Tu nu-ți mai amintești de anul trecut?

— De stânci nu-mi mai aduc aminte...

Nemulțumit de răspunsurile lui Romică, Victor se îndepărtă.

„Hm, prea mă întreabă toți... Și parcă nu-i ăsta drumul", căzu Romică pe gânduri.

Cineva îl strigă:

— Romică, ce-ai rămas în urmă, vrei să ne rătăcim?

Asta l-a zăpăcit de-a-binelea. Toți îl socoteau o călăuză bună și se credeau pe drum sigur...

E frumoasă Țara Hațegului și nu poți să calci pe aci și să nu-ți lași privirile să hoinărească, când sus pe vârf de munte, când jos pe poalele împădurite, când la norii care se lăsaseră undeva peste creste ca niște perdele cenușii, zdrențuite.

Numai Romică nu vedea nimic. Din ce în ce era mai convins că a greșit drumul. Și de s'ar ivi un trecător să-l întrebe. Dar parcă-i un făcut. Fără să-și dea seama, se opri deodată locului.

— Ce-i? îl întrebară câțiva cu mirare.

Prima dată îi trecu prin minte să le spună cinstit că i se pare că a greșit drumul, dar se răsgândi.

— Nimic. Se vede că am obosit, să ne odihnim puțin. Ce-i drept, merseseră mai bine de-o oră jumătate fără să facă popas.

Și în timp ce toți se odihneau pe iarbă, Romică se frământa mai departe. Dacă i-a rătăcit s'ar prea putea să nu mai aibă timp să se întoarcă până'n seară la tabără. Și nici mâncare n'au pe atâta vreme. Și ce-or să zică băieții, fetele. Parcă-l auzea pe Victor:

— Ți-ai bătut joc de noi.

Simțea că-l doare capul! Ce-i de făcut? Să le spună adevărul, mai mare rușinea.

— Romică, îl strigă Ana, mai e mult de mers de aici?

— ... Nu-mi amintesc, răspunse el și simți cum începe să fiarbă. Deodată sări în sus; se ivise un drumeț.

— Bună ziua, vă rog, ăsta-i drumul spre Sarmisegetuza?

— D'apoi ăsta-i, că altu' nici nu-i...

Nu-i greu de înțeles ce-a simțit Romică, după cele spuse de drumeț.

— Tare-i frumos să fii călăuză, își zise el și-și îndemnă tovarășii la drum, mai departe.

După mai bine de două ore de mers, au intrat în Sarmisegetuza.

— Mi-am uitat carnetul de notițe și-o să am atâtea de notat, se plânse Ana.

La cetate

De cum au intrat în curtea muzeului, au zărit spre fund un sarcofag. Prima a ajuns lângă el Ana. După toate dovezile era mormântul unei fete romane. Judecând după cinstea ce i s'a făcut, de-a fi introdusă în sarcofag, se vede că a fost fiica unui patrician. Pe lângă Ana, câțiva își iau notițe. Unii fac chiar schița sarcofagului. Și de-ar fi avut carnetul cu ea, și-ar fi notat acolo prima emoție: un mormânt peste care au trecut aproape două milenii.

In muzeu a intrat tot prima. De data asta parcă simți un fior, dar curiozitatea de-a vedea tot și cât mai repede nu ținea seamă de asta. Se opri în fața unei pietre funerare. Incercă să citească, dar nu izbuti. Erau niște nume ciudate. Deodată cineva o luă de mână și nu-și putu stăpâni tresărirea. Era Mariana.

— Vino să vezi coloanele. Și-o duse în fața unor coloane de marmoră, pe care se mai vedeau urmele sculpturii, ca o dantelă roasă. Au văzut apoi și câteva bucăți de marmoră rămase din monumentele ridicate în cinstea zeului Marte, zeul războiului. Ana se mustră din nou pentru lipsa carnetului. Se zice că una din bucățile acelea de marmoră ar fi chiar din monumentul ridicat în cinstea lui Marte, atunci când Romanii au cucerit cetatea Sarmisegetuza.

— Ce lupte grele s'au dat pe aici pe unde pășim noi acum, șopti Ana ca pentru sine.

Știau cu toții că dacii și-au apărat din răsputeri cetatea. A fost crâncenă lupta și romanii n'au uitat-o ușor.

Dela muzeu au plecat la ruinele „Forului". Temeliile fostului palat se păstrează atât de bine, încât Ana a putut număra câte încăperi a avut palatul.

— Vai, mare a fost! se miră ea și tare frumos. Câți sclavi or fi muncit aici!

Se opri și privi mirată la niște pietre cioplite în formă de țeavă. Aproape de ele, tot în piatră, parcă se mai cunoștea urma unui cilindru uriaș.

— Cred că astea-s urmele canalizării — zise Ana. — Uite țevile lor erau făcute din piatră. S'ar părea că unde stăm noi acum a fost, cum s'ar zice, „uzina". Aici se încălzea apa pentru tot palatul...

Au zăbovit mult și pe ruinele amfiteatrului.

Aici se cunoaște bine locul unde a fost arena, unde aveau loc luptele de gladiatori și luptele dintre sclavi și animalele sălbatice.

Când a sunat goarna, nimeni nu s'a îndurat să părăsească ruinele, cu toate că văzuseră tot ce a fost de văzut. Carnetele cu notițe și însemnări vorbesc despre bucuria lor că au aflat fapte petrecute cu veacuri și vremuri în urmă, dar mai cu seamă vorbesc despre dorința lor de a descoperi ei înșiși urme care să ajute la cunoașterea istoriei patriei.

Intoarcerea

La întoarcere, drumul a fost și mai frumos. Au venit pe marginea râului și pe lângă holde. Ioan și Gustav voiau să rămână în urmă, să nu-i vadă nimeni că vânează insecte. Aveau de gând să le facă o surpriză celorlalți, îmbogățind insectarul taberei. Dar cam aceleași gânduri aveau și Moise și Iosif, cu singura deosebire că ei voiau să colecționeze bucăți de rocă pentru pietrar. Nu se știe sigur care dintre ei a izbutit să rămână mai în urmă. Se știe numai că și unii și alții au adus în tabără ceea ce-și puseseră în gând. Mariana și Erica au cules din drum tot ce li s'a părut mai curios din neamul plantelor. In tabără au doar și ierbar. La întoarcere, pasul le-a fost parcă mai grăbit. Nu-i vorbă, și călăuza îi ducea acum mai repede. Tocmai când ploaia se întețea au ajuns și ei în tabără.

Sarmisegetuza rămăsese în urmă, departe. Dar în gândurile lor mai stăruia încă cetatea cu ruinele ei, așa cum au văzut-o.

Și ca o mărturie a rămas în tabără darea de seamă, întocmită de Ana, și bine înțeles schițele cele mai frumoase făcute de excursioniști.

Elvira POPAZU

Fragment din darea de seamă

...Am băgat de seamă că nici unul dintre noi n'a trecut nepăsător pe lângă ceeace am văzut. Mulți nici nu se îndurau să plece. Mi-a rămas în minte cât de dusă pe gânduri era Mariana când am strigat-o
— Mariana n'auzi, suna goarna!
Mariana a tresărit, s'a ridicat de pe piatră și a privit în jur cu ochi mirați ca deșteptată dintr'un vis. Se vede că Mariana se întorsese în urmă cu 1800 de ani și cine știe, poate a fost martora vreunei lupte de gladiatori...
Ana Josan
conducătoarea unității

Ce studiază oare acești pionieri cu atâta atenție? Pare a fi o hartă. Lucru obișnuit, s'ar putea spune. Dar nu e tocmai așa. Incă puțin și veți afla din paginile gazetei despre expediția pe care o pregătesc pionierii dela Palatul pionierilor din București. Deocamdată, însă... Ssst! Niciun cuvânt!

Nicio tabără fără bibliotecă!

Vara, după joc şi alergătură, nimic nu-i mai plăcut decât să citeşti o carte la umbra unui desiş. Răsfoind pagină cu pagină, în faţa ta se deschide o lume încă necunoscută până atunci, te bucuri şi te întristezi odată cu eroii din carte, săvârşeşti fapte pline de îndrăzneală, întocmai ca ei. Nu încape îndoială, cartea ţi-e tovarăş bun. Da, dar se poate întâmpla ca în tabără să nu aveţi bibliotecă. Nu-i nimic, dragi prieteni. Vă puteţi înjgheba mici biblioteci după posibilităţile pe care le aveţi. „Nicio tabără fără bibliotecă", această chemare poate deveni faptă prin strădania voastră.

Ce poţi face

Copiii din lumea noastră — **V. Bârlădeanu.**
Trestiile de aur — **M. Cremene.**
Serile cu moş Nichifor — **C. Drăgoi.**
Traista cu poveşti (culegere de basme)
Cămara soarelui —**M. Prisvin.**
Micul păstor — **P. Zamoischi.**
Intâmplări neobişnuite — **J. Verne.**
Căpitan la 15 ani — **J. Verne.**
Vechi povestiri cehe — **Al. Jirasec**
Pentru pâine — **P. Sienkiewicz.**

Vi se pare greu de întocmit o bibliotecă în tabără, mai ales într'o tabără de curte? Şi totuşi nu e chiar atât de greu. Ia uitaţi-vă la prietenul meu Mihăiţă, are mâini îndemânatice. Cine nu ştie că-i meşter iscusit? Impreună cu vreo câţiva băieţi de ispravă poate face din placaj o ciupercă uriaşă sub pălăria căreia se vor strânge cei mici să citească basme. De un copac prinde un raft simplu, unde stau cărţile până să fie împărţite copiilor. Bibliotecarul taberei aduce căiţile dela biblioteca şcolii, le împrumută copiilor şi-apoi are grijă să le ceară înapoi şi să le ducă de unde le-a luat. Şi fiindcă bibliotecarul este Mariana, o fată inimoasă, cu iniţiativă, iată că pe un copac apare un afiş scris de ea. E o listă de cărţi care trebue neapărat citite; toate sunt interesante. Şi copii ca Mariana şi Mihăiţă se găsesc în toate taberele.

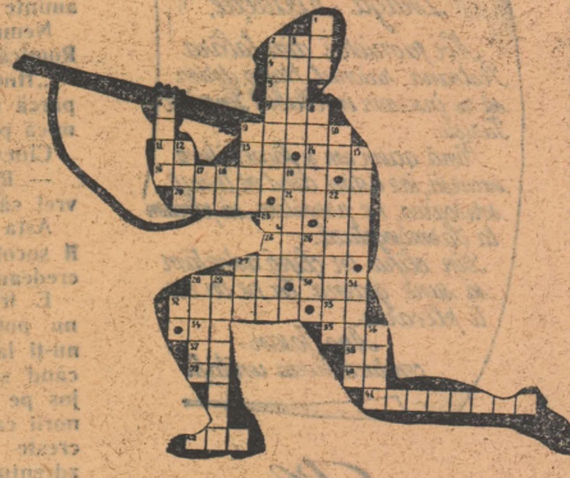
Uneori se întâmplă şi aşa: mai mulţi pionieri sunt dela aceeaşi şcoală şi vin împreună în tabără. Ei îşi alcătuiesc o mică bibliotecă din cărţile pe care le aduce fiecare de acasă. Apoi mica bibliotecă poate rămâne a şcolii.

Nu, nu e greu să orânduieşti în tabără un loc mai ferit, mai liniştit, unde să citeşti în voie. Dar nu numai atât. Aici, sub ciupercă, se pot organiza după amieze de citit poveşti; sub chioşcul de verdeaţă se pot duce discuţii în jurul unor cărţi — despre prietenie, despre curaj, despre îndrăzneţii care nu se tem de greutăţi.

La vânătoare

ORIZONTAL:

2. Sport care te învaţă să fii un bun vânător. 4. Animal vânat pentru blana lui preţioasă. 5. Jumătate de armă! 7. Specie de antilopă. 9. Timp favorabil pentru stat la pândă. 11. Ruxandra Graur. 13. Unire (monoverb) 14. Capcană simplă pentru prins vânatul viu. 16. Vânat de baltă, cu ciocul şi picioarele lungi (pl.). 20. Pasăre sălbatică migratoare. 21. Aşa cum este vânatul animalelor răpitoare. 23. Măsură agrară. 25. A nu nimeri vânatul. 17. Vânat periculos, cum e lupul, ursul mistreţul etc. 28. Ploscă în care se pune praf de puşcă pentru vânat. 30. Comună din raionul Carei. 32. Stârnirea vânatului de către gonaci, spre a-l face să sară în calea vânătorului. 33. Alfa şi omega. 34 Alifie. 35. Are blana neagră şi trăieşte prin locurile cele mai înalte ale munţilor, vânatul lui e interzis, fiindcă e pe cale de dispariţie. 37. Poftim! 38. Pronume personal. 39. Patru roman. 40. Hiat. 41. Cel mai fricos dintre animalele de vânătoare. 42. Animal sălbatic care nu trăieşte în ţara noastră (pl.).

VERTICAL:

1. Animal sălbatic, a cărui vânătoare se face în colectiv. 2. Exerciţii pentru a deveni un bun ţintaş. 3. Anotimp când poţi urmări vânatul după urmele paşilor. 6. Animal cu coarnele foarte rămuroase. 8. Glasul lupului, care înspăimântă pe un vânător izolat. 9. Sitar fără... coadă! 10. Exclamaţie de mirare. 12. Atunci când se adună lupii în haite după prădăciuni. 15. Acolo unde îşi ţine vânătorul vânatul mic. 17. Cap de câine! 18. L-a ajutat pe Dragoş Vodă să vâneze zimbrul (Dobrogea) 19. Vânat înzestrat cu o blană valoroasă. 22. Ca vulturul ce stă pe o cracă în... muzeul zoologic. 23. Sunt prieteni cu lupii, numai în poveşti. 26. Armă de vânătoare la cei vechi. 27. Aici pe jumătate, în pădure le găseşti întregi. (Dacă nu dai de urşi!). 28 Ajutorul cel mai preţios al vânătorului (pl.). 31. Vânătoare în colectiv. 36. Ceea ce mai oferă vânatul în afară de carne (pl).

CUVINTE MAI PUŢIN CUNOSCUTE: GNU—CIG.

ION PASCADI

JURNALUL lui MATEI

Desigur că nu-l cunoaşteţi pe vecinul meu Matei. E un băiat vesel şi are capul plin de idei, care de care mai năstruşnice; acum vreo doi ani îşi pusese în gând să devină marinar şi organizase o adevărată expediţie cu barca pe râu; anul trecut a înfiinţat un post de observaţie în vârful unui copac înalt din apropierea şcolii şi odată era cât p'aci să cadă de acolo. Acum câteva zile a pus la cale un campionat de fotbal al străzii, cu care prilej geamul ferestrei mele care dă spre „stadion" s'a transformat în cioburi. Când Matei a fost împuternicit de băieţi să trateze cu mine în privinţa „înapoierii mingii", am stat vreo două ceasuri de vorbă şi mi-a povestit o sumedenie de întâmplări. Printre altele el mi-a arătat „jurnalul său personal", pe coperta căruia stătea scris cu litere mari, roşii; „STRICT SECRET". Intrucât jurnalul cuprindea însă o mulţime de lucruri interesante, am cerut încuviinţarea să public câteva pagini din el. Iată aceste pagini:

VINERI 1 IULIE.

Nici nu-mi vine să cred c'am aşteptat cu atâta nerăbdare vacanţa. Uite, acum am terminat examenele şi nu ştiu ce să mă fac: în casă e o plictiseală nemaipomenită, iar afară e o căldură de-ţi vine să pleci în expediţie la Polul Nord. Nu zău, nu ştiu nici eu de ce ne-au mai dat vacanţă. Auzi, cică să ne organizăm timpul liber în mod plăcut şi folositor. Apoi dacă-l organizăm, mai e timp liber? Ştefan, conducătorul detaşamentului nostru, mi-a spus că la noi la şcoală se face o tabără de curte. Auzi, tabără de curte!? Adică stai tot timpul în curtea şcolii, mai citeşti o carte sau te duci la cerc şi asta se numeşte vacanţă „plăcută şi folositoare"!

Nici prin gând nu-mi trece să mă duc la tabăra asta, vorba e însă ce-am să fac? Insfârşit, om trăi şi om vedea.

DUMINICA 3 IULIE.

Ştefan a fost pe la mine să mă cheme la tabără şi mi-a spus să viu cu echipamentul de fotbal. De ce oare? Când l-am întrebat, a zâmbit închizând un ochi, aşa cum are el obiceiul, şi mi-a răspuns: „Ai să vezi tu". Nu, mai bine nu mă duc. O să plec la pescuit sau mă duc în pădure după nişte beţe. Dar dacă totuşi la şcoală e vreun meci? Am să mă duc până acolo şi o să-mi dau eu seama cum stau lucrurile.

LUNI 4 IULIE.

Am vrut să scriu încă de aseară, dar când am sosit acasă eram atât de obosit încât m'am culcat imediat. A fost un meci formidabil! Nu ca să mă laud, dar golul al doilea pe care l-am marcat eu „la păianjen" a fost imparabil, da. Da, da! Imparabil!

Tovarăşul instructor mi-a spus că nici Voinescu n'ar fi fost în stare să-l apere. A fost joc „tare" şi băieţii noştri, deşi nu erau în formă, au avut o comportare frumoasă! Pe viitor însă va trebui să facem antrenament mai des.

JOI 7 IULIE.

N'am mai scris de câteva zile, pentrucă n'am avut ce să scriu (doar nu era să scriu în jurnal că mama m'a trimis în fiecare zi la piaţă să cumpăr cartofi sau zarzavaturi şi c'am stropit florile din faţa casei). Ieri însă a fost Ştefan pe la mine şi mi-a vorbit de o excursie pe care o organizează tabăra de curte în pădurea din marginea oraşului. Auzi la ei: excursie în pădurea din marginea oraşului! Nişte copaci şi atâta tot. Să fi plecat şi noi la o peşteră sau la vreo cetate veche, cu coridoare subterane, mai zic şi eu, dar în pădure... Ştefan mai spunea că s'au organizat şi nişte exerciţii de orientare şi de prim ajutor. Trebue să fie tare plicticoase şi exerciţiile astea. Şi unde mai pui că vin şi fetele dela şcoala vecină! Parcă le văd cum o să înceapă să se plângă c'au obosit, că vor să se odihnească, că le dor picioarele sau că li-e frică în pădure. Iţi şi piere poita să mai pleci!

(Va urma)

Redacţia şi administraţia Bucureşti Piaţa Scânteii, tel 7 61 00 7 60 10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52